Олег Проців

кандидат наук з державного управління

головний спеціаліст Івано-Франківського обласного управління лісового та мисливського господарства

Забезпечення права власності на мисливські види тварин у Галичині в 1875 – 1939 рр.

В Україні існує низка проблем галузі мисливського господарства, пов'язаних з функціональним, інституційним, організаційним аспектами, що негативно впливають на результати його діяльності, знижують рівень ефективності, призводять до збитковості. Зокрема, це – проблеми, пов'язані з правом власності на мисливські види тварин, охороною мисливських видів тварин, компетенцією органів державної влади. Вирішення означених проблем потребує наукового підходу щодо пошуку шляхів удосконалення механізму регулювання мисливства в Україні, методологічних підходів щодо їх реалізації, вивчення, узагальнення та використання позитивного досвіду.

На основі проведеного аналізу у статті викладено висновки, що уможливлюють органам державної влади обґрунтовано вносити зміни у чинне мисливське законодавство та практику його правозастосування. Це дасть можливість ефективніше вести мисливське господарство в умовах сучасної України.

Ukraine has a number of problems in functional, institutional, and organizational directions, which adversely affect the performance of the hunting field, reduce efficiency, leading to losses. In particular, they are the problems associated with the use of hunting grounds, hunting protected species, competence of hunting societies, competence of officials. The solution of the mentioned problems requires a scientific approach to finding ways to improve the mechanism of regulation of hunting in Ukraine, methodological approaches to their implementation, study, synthesis and use of the best practices.

Based on the analysis in the article there were some conclusions that enable public authorities to make reasonable changes to existing hunting legislation and its enforcement, which will enable efficient conduct hunting economy in modern Ukraine.

Ключові слова: мисливство, власність, дичина, полювання.

Keywords: hunting, property, game, hunting.

Постановка проблеми. В умовах сучасної України спостерігається низька ефективність ведення мисливського господарства, яка викликана недостатнім правовим забезпеченням права власності на дичину. Дослідження цієї проблематики в історичному контексті дасть змогу врахувати історичний досвід при вирішенні цієї проблеми.

Аналіз останніх наукових досліджень і публікацій. Питання права власності, правового регулювання права власності на мисливські види тварин висвітлені у працях Я. Каспарека, В. Баворовського, Ф. Ружинського, Е. Шехтеля, М. Павліковського, Р. Вацека, кодексах законів Галичини, у збірках стенографічних засідань Галицького сейму. Проте, деякі проблеми розглянуто побіжно, і вони потребують подальшого дослідження.

Мета дослідження – виявити особливості правового регулювання приватної власності на дичину. Дослідити взаємозв'язок між правом власності на дичину та організацією полювання.

Для досягнення поставленої мети потрібно вирішити такі завдання:

- здійснити аналіз діючих нормативно-правових актів Галичини та Другої Речі Посполитої в частині права власності на мисливські види тварин;
- виявити закономірності й особливості організації мисливства на мисливські види тварин в контексті права власності.

Одним із визначальних чинників, які впливають на організацію ведення мисливського господарства, є правове регулювання власності на землю, допуск до права полювання та вогнепальної зброї, терміни полювання. Вагомим фактором, який визначає соціально-економічний напрям та ефективність ведення мисливського господарства, є правове регулювання права власності на дичину, яка є предметом, на який власне і відбувається полювання.

У 1848 році в Австрійській імперії, до складу якої входила Галичина, відбувається революція або, як ще її називали, «Весна народів», наслідком якої було

скасування кріпацької системи. Із скасуванням панщини все більше селян отримували право власності на землю і відповідно у власність дичину, яка на ній знаходилась. У 1875 році сейм Галичини у Львові приймає Перший Мисливський закон. Цей закон закріпив таку суттєву норму, при якій право полювання і право самостійно розпоряджатись дичиною належало власнику земельної ділянки, площа якої складалась з не менше 115 га (200 моргів) [1 с. 379]. У тогочасному експертному середовищі піднімали питання про збільшення мінімальної площі мисливського господарства з 200 моргів до 300, мотивуючи це поведінкою дичини, яка перебуває у постійному русі [2 с. 173-176]. Відзначалось, що негативно впливає на стан мисливства його пов’язанісю із власністю на землю [3 с. 43-55]. Наступний Мисливський закон був прийнятий у 1897 році. Відповідно до статті 46 цього закону всі власники земельної ділянки мали право самостійно добувати та присвоювати качок та гусей на своїй земельній ділянці [4 с. 14]. Власники земельних ділянок, які не мали можливості самостійно вести мисливське господарство через малу площу ділянки, і тим самим присвоювати дичину, формували мисливські господарства шляхом передачі права добування і подальшого привласнення дичини іншим особам. Згідно цього права власник земельної ділянки орендував можливість проведення полювання на власній земельній ділянці, за що отримував відповідну суму коштів. Аналогічні вимоги збереглись й у Мисливському законі Галичини 1909 р. Самостійно використовувати право власності на дичину надавалось власнику земельної ділянки з загальною площею 115 га. Якщо особа не мала у власності такої площі землі, то вона змушена була здавати свою ділянку в оренду. Кошти за оренду права полювання розділяли пропорційно між власниками земельних ділянок [5 с. 184-195].

Власники малих земельних ділянок відповідно до цього закону мали право без організації мисливського господарства на обгородженій території добувати диких гусей і диких качок, які ставали їхньою власністю, а стаття 1 визначала, що до полювання прирівнюється привласнення мисливської дичини, диких птахів, скинутих рогів [6 с. 2052].

Сума оренди за мисливські угіддя узгоджувалася серед мисливців на конкурсній основі. Так, 1904 р. вартість оренди землі у малих землевласників становила у Галичині 184 тис. крон, тобто, по 7 гелерів за один гектар. Відповідно

до закону суму орендної плати слід було поділити між власниками земельних ділянок, з яких складався мисливський ревір, пропорційно до їх площі.

Вартість отриманих коштів за оренду права полювання в Австро-Угорській імперії 1900-1908 рр.

Вартість оплати за оренду 1 га в гелерах

Частина Австро-Угорської монархії	1900 рік	1905 рік	1908 рік
Нижня Австрія	49	64	71
Верхня Австрія	33	38	44
Чехія	32	35	37
Моравія	43	37	42
Галичина	3	5	6
Буковина	2	2	7
В середньому по монархії	22	25	30

У 1911 році доходи від здачі в оренду права полювання становили у бюджеті магістрату Львова 12800 корон, Кракова – 8700 корон, Коломиї – 5360 корон, Бродів – 5600 корон [7 с. 15]. Ці факти свідчать, що на відміну від торгівельної мережі вартість дичини залежала від місця розташування земельної ділянки. Біля великих міст власники земельних ділянок мали можливість реалізувати право власності за вищу ціну. Слід відмітити, що в той час вартість 1 кг м’яса кабана становила 0,30 корон, 1 кг м’яса оленя – 0,80 корон [8 с. 11]. У 1910 році загальна площа Галичини становила 7,8 млн. га, а площа мисливських угідь - 7,5 млн. га [9 с. 290-291], тобто, 96% від загальної території становили мисливські угіддя. Для порівняння: на цей час Україна займає площу 60,3 млн. га, а мисливські угіддя – 46,7 млн. га, що становить лише 77% території [10 с. 5].

Мисливський закон від 3 грудня 1927 р., що діяв на території Галичини, визначав, що полювання – це привласнення дичини або її частин, переслідування, добування, стріляння в неї, а також інші дії. До полювання не прирівнювались дії, що застосовували в обгороджених місцях (вольєрах), фазанаріях (стаття 2), тобто, тварини, яких розводили у неволі, не підпадали під визначення полювання і їх

дозволяли добувати та привласнювати у будь-який час. Власником полювання вважався не лише власник землі, але й орендар полювання, якому власник землі надав в оренду право полювання відповідно до умов оренди (стаття 4). Відповідно до тогочасних статистичних даних середня вартість річної оренди гектара мисливських угідь дорівнювала вартості, за яку можна було купити 0,5 кг м'яса [11 с. 199].

Мисливський закон 1927 р. виходив з принципу приналежності полювання до власності на землю. Проте, це право можна було продати, орендувати іншій особі. Сервітутні права на право полювання власник землі повинен був передавати за винагороду. Якщо власник землі з цим положенням закону не погоджувався, то він мав право оплатити 20-кратну суму річної вартості чистого доходу, отриманого від полювання, і звільнити тим самим свою землю від сервітутних обов'язків – надання землі для полювання. Якщо ж власник був не згоден з таким положенням, то він міг через суд визначити іншу суму (стаття 5) [12 с. 1-81]. Поранена дичина, яка перейшла на сусідній мисливський ревір, вважалась власністю власника землі, на яку вона перейшла [13 с. 50-57]. У порівнянні з попередніми законами Галичину право розпоряджатись дичиною самостійно шляхом організації мисливського господарства надавалось власникам земельних ділянок з мінімально допустимою площею 100 га. Проте, на мисливські господарства з малою площею накладали певні обмеження. Зокрема, у мисливських господарствах площею менших за 2000 га було заборонено застосовувати при полюванні гончаків, добувати лосів, а у Львівському та Станиславівському воєводствах – ще й оленів [14 с. 46].

Тогочасні правники вказували, що у праві були й своєрідні колізії, зокрема вказувалось, що законодавство Другої Речі Посполитої не давало відповіді щодо права набуття у власність конфіскованої дичини у браконьєра [15 с. 392]. На землі, яка не входила до жодного ревіру, забороняли навіть підбирати та привласнювати дичину, яка застрелена у зареєстрованому мисливському ревірі [16 с. 574]. У коментарях Верховного суду з кримінальних злочинів судам давали вказівку – судити браконьєрів по статті 270 Кримінального кодексу навіть за незаконне привласнення пернатої дичини [17 с. 504], а будь-яке незаконне добування дичини мисливським охоронцем підлягає покаранню відповідно до кримінального, а не Цивільного кодексу [18 с. 208].

Крім законодавчих вимог щодо права власності на дичину, важливими були й вимоги, які визначали права власності на дичину під час проведення полювань. Вони були виписані у статутах та правилах поведінки для членів мисливських товариств [19 с. 5]. Зокрема, у Львівському мисливському товаристві імені Святого Губерта, яке було утворене в 1876 році [20 с. 37], визначалось: якщо по дичині стріляло кілька мисливців, то вона ставала власністю того мисливця, після пострілу якого вона впала. Винятком у розподілі права власності були дикий кабан, вовк, ведмідь і рись, яких присуджували мисливцю, що зробив перший влучний постріл. У разі конфлікту, що стосувався власності дичини, за справу брався мировий суд. Якщо ж і він був не в стані вирішити конфлікт, то дичина ставала власністю товариства. Дичина, добута мисливськими охоронцями під час колективних полювань, теж ставала власністю товариства, яку воно одразу після полювання продавало на аукціоні, а кошти йшли на покриття видатків щодо організації полювання [21 с. 55].

Відповідно до статуту Станиславівського мисливського товариства «Кнея», утвореного у 1901 році, заєць, лисиця, перната дичина залишались у власності того мисливця, який стріляв у неї останнім, тоді як власником оленя, козулі та інших копитних ставав той, хто першим зробив смертельний постріл [22]. У Надвірнянському товаристві, організованому у 1880 році [23 с. 37-39], у власність мисливців переходила вся дичина, яку він добув. Кількість добутої дичини під час полювання визначалось керівництвом товариства. Дичина, яка була добута понад визначену норму, переходила у власність товариства і реалізовувалась іншим мисливцям на аукціоні, а кошти поступали у бюджет товариства [24]. Практично аналогічні вимоги існували й у Ковельському товаристві мисливців, де статут товариства визначав, що дичина добута мисливцем, стає його власністю. При виникненні конфліктів за право власності на дичину справу вирішували на третейському суді, який складався з членів товариства, а рішення цього суду не можна було оскаржити. Також чітко регламентували алгоритм вирішення конфліктів, якщо у дичину стріляло двоє або більше осіб. Перевагу у визначенні власності на дичину надавалась мисливцю, який поцілив у неї кулею, а не дробом. При одночасному попаданні двох куль питання визначення власника дичини вирішувалась шляхом жеребкування. При пострілі дробом перевага надавалась

тому мисливця, після пострілу якого дичина впала, а при одночасному пострілі двох мисливців з дробу першість мала особа, яка стріляла з ближчої відстані. Однак при цьому давали вказівку, що необхідно було визначати й місце поцілення. У випадку, коли була добута дичина, заборонена для добування, згідно вимог законодавства її конфісковували у порушника і продавали на аукціоні, а порушник навіть на мав права брати участь в аукціоні, щоб її викупити [25]. Історичні джерела свідчать, що на полюванні часто мисливець навіть не претендував на тушу добутої ним тварини. Наприклад, у спеціалізованій мисливській пресі публікувались оголошення: «Шукаю можливості вполювати в Галичині самця оленя. За кожного добутого мною шостака заплачу 15 золотих, а за гарні роги – 20. Роги очевидно будуть мої, а м’ясо – власника. Відень, Ернест Домбровський» [26 с. 80].

Висновок

З проведеного дослідження випливає висновок, що право власності на мисливські види тварин у досліджуваний період Галичини тісно пов’язане з суспільно-політичною системою держави. З метою ефективної організації ведення мисливського господарства право власності на мисливські види дичини обмежувалось для малих землевласників з метою їх об’єднання у більші господарства, на яких можна раціонально вести господарство. За здачу в оренду права користування мисливськими видами дичини їх власники отримували відповідні суми коштів. Встановлено, що значний вплив на формування ціни мало місцезнаходження земельної ділянки, яку здавали в оренду з правом полювання. На рівні підзаконних актів мисливські товариства теж встановлювали право власності на добуту дичину під час проведення полювання.

Список використаної літератури

1. Kasparek J. R. Zbiór ustaw i rozporządzeń administracyjnych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem: [w 6 tomach] / J. R. Kasparek. – Lwów: Wyd-wo H. Altenberga, 1884. – T.1. – S. 379.
2. Baworowski W. Kilka uwag u sprawie reformy Ustawy łowieckiej / W. Baworowski // Łowiec [Text]. — 1887. — № 11. — S.173—176.
3. Wiedza i życie : [Serya IV]. – Lwów-Warszawa : Wydawnictwo związku naukowo-literackiego we Lwowie, 1910. – Tom VII. – S. 43–55.

4. Nowa ustawa łowiecka dla Galicyi i W. Ks. Krakowskiego. – Kraków: Wisła, 1898. – S. 14.
5. Лоїк Г. К., Проців О. Р. Державне регулювання реалізацією сервітутів на оренду мисливських угідь у Галичині: історико-правовий аспект// Ефективність державного управління: Збірник наукових праць Львівського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президентові України / За заг. ред. проф. В. С. Загорського. – Львів: ЛРІДУ НАДУ, 2011. – Вип. 26. – С. 184-195.

6. Posiedzenie 1-36 // Stenograficzne sprawozdania z pierwszej sesyi dziewiątego peryodu Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskie z roku 1908 od 15.wrzesnia do 5 listopada 1908. - Lwów, 1908. – S. 2052.
7. Rożyński F., Dr. E. Schechtel Ekonomiczne znaczenie łowiectwa dla naszego kraju. – Warzsawa:Nakładem polskiego towarzystwa łowieckeigo, 1921. – S. 15.
8. Łowiec – 1908. – № 1. – S. 11.
9. Ze statystyki musliwskiej//Łowiec. – 1910. – № 24. – S. 290-2291.
10. Проців О.Р. Площа мисливського господарства – більше менше / Олег Проців // Полювання та риболовля. – 2013. – №9 (142) вересень. – С. 5.

11. Процив О. Р. Модернизация охотничьей отрасли: социально-экономический аспект / Олег Проців // Социально-экономические и политико-правовые преобразования в Росии: итоги и перспективы. V очная международная научно-практическая студенческая конференция (5 марта 2013) / Под общей редакцией доктора економических наук, професора О.П. Овчинниковой. – Орел: Изд-во ОФ РАНХиГС. 2013. – С. 199.
12. Kałuski W. Prawo Lowieckie / W.Kałuski. – Warszawa: Wydawnictwo związku pracowników administracji gminnej Rzeczy Pospolitej, 1928. – S. 1–81.
13. О.Р. Проців Правові засади полювання в Австро-Угорській та Російській імперіях другої половини XIX – початку XX століття // Науковий вісник НЛТУ: збірник науково-технічних праць. Вип. 20.6. – Львів, 2010. – С. 50-57.
14. Pawlikowski M.K. Prawo łowieckie: komentarz dla województw wschodnich z dołączeniem rozporządzeń wykonawczych i kalędarza myśliwskiego. – Wilno: Nakładem policyjnego klubu sportowego, 1929. – S. 46.

15. Wyrok Izby Karnej (sek. 3) Sądu Najwyższego z 10 stycznia 1935. 3 K. 1634/34. // Orzecznictwo Sądów Polskich. – 1935. – T.XIV. – S. 392.
16. Orzeczenie Izby drugiej (sek. 4) Sądu Najwyższego z 30 czerwca 1931. II 4 K. 366/31. // Orzecznictwo Sądów Polskich. – 1932. – styczen – S. 574.
17. Wyrok Izb y Karnej (sek. 2) Sądu Najwyższego z 9 kwietnia 1934. 2. K. 227 /34. // Orzecznictwo Sądów Polskich. – 1934. – styczen – S. 504.
18. Wyrok Izby Karnej (sek. 3) Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 1933, II. 3 1 . 13/33. // Orzecznictwo Sądów Polskich. – 1933. – styczen – S. 208.
19. Проців О.Р. Мисливські традиції Галичини //Полювання та риболовля. – 2013. – №2(136) лютий. – С. 5
20. Wacek R. Łowiectwo w Małopolsce // Łowiectwo Polskie. – 1921. – №3. – S. 37
21. Przewodnik łowiecki członków towarzystwa myśliw. imienia św. Huberta we Lwowie. – Lwów, 1884. – S. 55.
22. Statut i regulamin towarzystwa łowieckiego „Knieja" w Stanisławowie: rok założenia 1901. – Stanislawów: drukarnia L. Gellera, 1932. – 35 s.
23. Wacek R. Łowiectwo w Małopolsce // Łowiectwo Polskie. – 1921. – №3. – S. 37-39.
24. Statut towarzystwa myśliwskiego w Nadwornej. – Nadworna, 1937. – 11s.
25. Regulamin myśliwski Kowielskiego towarzystwa myśliwskiego. – Kowel: Drukarnia Brandesa i Kaweberga, 1924. – 12 s.
26. Ogłoszenia // Łowiec. – 1898.– № 5. – S.80.

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА МИСЛИВСЬКІ ВИДИ ТВАРИН У ГАЛИЧИНІ В 1875 – 1939 рр.

В умовах сучасної України спостерігається низька ефективність ведення мисливського господарства, викликана недостатнім правовим забезпеченням права власності на дичину. Тому дослідження цієї проблематики в історичному контексті

дає змогу врахувати історичний досвід при вирішенні цієї проблеми. Питання правового регулювання права власності на мисливські види тварин висвітлені у працях Я. Каспарека, В. Баворовського, Ф. Ружинського, Е. Шехтеля, М. Павліковського, Р. Вацека, кодексах законів Галичини, у збірках стенографічних засідань Галицького сейму.

Одним із визначальних чинників, про вплив на організацію ведення мисливського господарства, є правове регулювання власності на землю, допуск до права полювання та вогнепальної зброї, терміни полювання. Вагомим фактором, що визначає соціально-економічний напрям та ефективність ведення мисливського господарства, є правове регулювання права власності на дичину, яка є предметом, на який власне і відбувається полювання.

Значний вплив на формування правового регулювання права власності на мисливські види тварин мала «Весна народів», 1848 року в Австрійській імперії, до складу якої входила Галичина. Із скасуванням панщини все більше селян отримували право власності на землю і відповідно у власність дичину, яка на ній знаходилась. У 1875 році Сейм Галичини у Львові приймає Перший Мисливський закон. Цей закон закріпив таку суттєву норму, при якій право полювання і право самостійно розпоряджатись дичиною належало власнику земельної ділянки, площа якої складалась з не менше 115 га (200 моргів). Наступний Мисливський закон Галичини від 1897 року визначав, що право самостійно добувати та присвоювати качок та гусей на своїй земельній ділянці мали власники земельних ділянок, які навіть не мали можливості самостійно вести мисливське господарство через малу площу ділянки.

Аналогічні вимоги збереглись й у Мисливському законі Галичини 1909 р., який визначав, що самостійно використовувати право власності на дичину надавалось власнику земельної ділянки з загальною площею 115 га, а особи, які не мала у власності такої площі землі, змушені були здавати свою ділянку в оренду. Кошти за оренду права полювання ділили пропорційно між власниками земельних ділянок, а сума оренди за мисливські угіддя узгоджувалась серед мисливців на конкурсній основі. У 1904 р. вартість оренди права полювання у Галичині становила 184 тис. крон, тобто, по 7 гелерів за один гектар. Відповідно до вимог Мисливського закону суму орендної плати слід було поділити між власниками

земельних ділянок, з яких складався мисливський ревір, пропорційно до їх площі. Історичні джерела свідчать, що у 1911 році доходи від здачі в оренду права полювання становили у бюджеті магістрату Львова 12800 корон, Кракова – 8700 корон, Коломиї – 5360 корон, Бродів – 5600 корон.

Мисливський закон від 3 грудня 1927 р., що діяв на території Галичини, аналогічно до попередніх Мисливських законів виходив з принципу приналежності полювання до власності на землю, як також можна було продати, орендувати іншій особі. У випадку, якщо власник землі з цим положенням закону не погоджувався, то він мав право оплатити 20-кратну суму річної вартості чистого доходу, отриманого від полювання, і звільнити тим самим свою землю від сервітутних обов'язків – надання землі для полювання. Якщо ж власник був не згоден з таким положенням, то він міг через суд визначити іншу суму. У порівнянні з попередніми законами Галичини право розпоряджатись дичиною самостійно шляхом організації мисливського господарства надавалось власникам земельних ділянок з мінімально допустимою площею 100 га. Проте, на мисливські господарства з малою площею накладали певні обмеження. Зокрема, у мисливських господарствах площею менших за 2000 га було заборонено застосовувати при полюванні гончаків, добувати лосів, а у Львівському та Станиславівському воєводствах – ще й оленів.

Підсумовано, що право власності на мисливські види тварин у досліджуваний період Галичини тісно пов'язане з суспільно-політичною системою держави. З метою ефективної організації ведення мисливського господарства право власності на мисливські види дичини обмежувалось для малих землевласників з метою їх об'єднання у більші господарства, на яких їх можна раціонально вести. За здачу в оренду права користування мисливськими видами дичини їх власники отримували відповідні суми коштів. Встановлено, що значний вплив на формування ціни мало місцезнаходження земельної ділянки, яку здавали в оренду з правом полювання. На рівні підзаконних актів мисливські товариства теж встановлювали право власності на добуту дичину під час проведення полювання.

Property rights on hunting species in Galicia in 1875 - 1939.

In today's Ukraine there is a low efficiency of hunting caused by inadequate provision of legal ownership on the game. So research of this issue in the historical context makes it possible to consider historical experience in solving the problem. The issue of legal regulation of ownership on hunting species are covered in the writings of J. Kasparek, V. Baworowsky, F. Ruzhinsky, E. Shechtel, M. Pavlikovsky, R. Vacek, Codes of Laws of Galicia, in collections of stenographic meetings of Galician Diet.

One of the determining factors of influence on the organization of hunting economy is legal regulation of land ownership, access to the right on hunting and firearms, hunting dates. An important factor determining the socio-economic direction and efficiency of hunting, is legal regulation of ownership on the game, which is the subject, in which is actually hunting.

Considerable influence to the regulation of ownership on hunting species had a "Spring of Nations" in the Austrian Empire in 1848, which included Galicia. With the abolition of serfdom, more farmers have the right to ownership on land and property on the game which was located on the land. In 1875, the Sejm of Galicia in Lviv takes The First Hunting law. This law secured such a substantial rate at which the right to hunt and the right to manage the game belonged to the owner of the land, and area of it was consisted of at least 115 hectares (200 mortuaries). The next Galicia Hunting Act of 1897 determined that the right to obtain and assign ducks and geese on their own land had the land owners who did not even have the opportunity to conduct their own hunting because of the small area of land.

Similar requirements are preserved in The Hunting law in Galicia in 1909, which determined that self-use ownership on the game was attached to the owner of land with a total area of 115 hectares, and people who had no owned this land area, they were forced to surrender their land in lease. Costs for the lease of hunting rights divided proportionally among the owners of lands, and the amount of rent for hunting coherent among hunters on a competitive basis. In 1904 the cost of rent hunting rights in Galicia was 184 thousand krones, that 7 Hellers per hectare. As required by Hunting law, rental amount should be divided between the owners of land, of whom the hunting Revere was consisted, in proportion to their size. Historical records show that in 1911 incomes from the lease of hunting rights were budgeted in Lviv magistrate and were 12,800 crones, in Crakow - 8700 crones, in Kolomyya - 5360 crones, and in Brody - 5600 crones.

The Hunting Act of December, 3, 1927, which were acting in Galicia, similar to previous Hunting laws, out of principle to hunting to land ownership which could be sold too, or rented to another person. If the owner of the land was disagreed with the provisions of the law, he was entitled to pay twenty-fold amount of annual net income earned from hunting, and thus release their land from easemental responsibilities, such as providing land for hunting. If the owner was not disagree with that position, he could determine another amount in a court. Compared with previous laws of Galicia, right to dispose of their own game by organizing hunting it was attached to the owners of land with a minimum area of 100 hectares. However, hunting farms with a small area were imposed with certain limitations. In particular, in hunting farms of less than 2,000 hectares it was forbidden to use hounds for hunting, elk mine, and in Lviv and Stanislaviv provinces and even deer mine.

It was summed up that ownership on hunting species in the study period of Galicia it is closely linked to the socio-political system of the state. In order to conduct the effective organization of hunting ownership hunting on game species, it was restricted to small landowners for their amalgamation into larger farms, where they could efficiently lead them. For lease the right to use hunting species on game, their owners received the appropriate amount of funds. It was established that significant influence on the price of land was the location of it, which was leased to the right of hunting. At the level of regulations, society hunting also established ownership on the extracted game during hunting.

Забезпечення права власності на мисливські види тварин у Галичині в 1875 – 1939 рр. // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України : зб. наук. пр. — № 6. — 2016. – С. 11-16.